

ED JAMES

**ZONDER
ZINTUIGEN**

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Ed James
Oorspronkelijke titel: *Senseless*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka/Arcangel
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0547 8
ISBN 978 94 027 5982 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk augustus 2020

Originele uitgave verschenen in 2020 bij Headline Publishing Group, Londen.
The right of Ed James to be identified as the Author of the Work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

[BOB, 11.10]

Bob Rutherford stapte naar achteren en wierp een laatste blik op zijn werk. Er was wat klimop verdwenen van de leistenen muur, maar verder kon je nergens aan zien welk stuk hij de afgelopen uren had opgelapt. De muur van dunne, keurig gestapelde platte steentjes volgde slingerend de weg naar het dorp.

Achter zich hoorde hij een auto aankomen, veel te snel voor de eenbaansweg. Hij drukte zich plat tegen zijn bus. Een donkere SUV stoof in een wolk van opstuivende bladeren en dieseldamp voorbij en verdween na de bocht tussen de bomen.

Dat scheelde niks!

Klootzak.

Bob klom in zijn bus en draaide de sleutel om in het contact. Terwijl hij wegreed, ging zijn telefoon op het dashboard.

‘Ben je op weg naar huis?’ Shirleys stem donderde uit de speaker.

Hij zette het geluid zachter en nam voorzichtig een bocht. ‘Ja, ik moet de belasting nog doen. Ik rammel van de honger. Maar die muur ligt er weer fantastisch bij, al zeg ik het zelf.’ Bob nam de volgende bocht. De huffer in de SUV was nergens meer te bekennen. De bomen waren hier groter en stonden dicht op elkaar, zodat ze het licht van de ochtendzon tegenhielden. Leistenen muurtjes aan twee kanten, met rechts de opening van de oprit van Proudfood

Farm. Opeens zag hij de SUV aan de rechterkant van de weg staan. De wagen ging er bijna direct weer vandoor, met een snelheid die Bobs bus nooit zou halen.

Er lag iets op de grond, iets wat bijna wit afstak tegen het dichte groen.

Bob trapte vol op de rem en kwam met piepende banden tot stilstand. Hij klapte zo hard naar voren dat zijn riem in zijn ribben sneed.

‘Bob, wat gebeurt er?’

Er lag iets groots en plats op het bed van brandnetels, bijna verborgen onder de grote struik die tot aan de weg groeide.

Een lichaam.

Een menselijk lichaam.

‘Bob?’

‘Shirley, ik geloof dat ik een lijk heb gevonden.’

Er kwam een beverige zucht van schrik uit de speakers. ‘Bel de politie!’

‘Ja, natuurlijk.’ Bob zette zich over de schok heen en knikte driftig, alsof ze hem kon zien. ‘Ik bel je terug.’ Zonder de roerloze gestalte langs de weg uit het oog te verliezen tikte hij het noodnummer op zijn telefoon. Zijn knie wipte op en neer terwijl de telefoon maar bleef overgaan en –

‘Alarmcentrale. Wilt u politie, brandweer of ambulance?’

‘Politie, graag.’ Bob stapte uit. Het zachte briesje voerde de weë geur van kamperfoelie mee door de ritselende bladeren.

Hij bekeek het lichaam wat beter. Het was een vrouw. Jong nog. En zo naakt als op de dag dat ze werd geboren...

‘U spreekt met de politie.’ Een hoge, heldere mannenstem. ‘Wat is het adres of de locatie van uw noodgeval?’

Bob greep zijn telefoon steviger vast, bleef doodstil staan en keek naar links en rechts. ‘Ik weet het adres of de gps-coördinaten niet,

maar ik sta net buiten Minster Lovell. Klein dorpje bij Witney in Oxfordshire. Op de... Op de doorgaande weg naar het dorp.'

'Moment. En wat is uw naam, *sir*?'

'Bob Rutherford.' Hij keek of er auto's aankwamen, luisterde goed, en stapte de weg op.

'Hallo, Bob? Zou dat Leafield Road kunnen zijn?'

'Zou heel goed kunnen. Luister man, ik heb een muur gerepareerd voor een ouder echtpaar. De Maitlands. Ze wonen een paar honderd meter van het bord van de bebouwde kom.'

'Oké, ik heb je gevonden.' De man klonk alsof hij glimlachte. 'Bob, wat is er gebeurd?'

'Er ligt hier een dood meisje.' Bob keek snel nog een keer en kreunde. Ze was griezelig mager. 'Net een zak met botten. Ze is vast een junkie.'

'Ademt ze nog?'

'Stuur nou gewoon iemand om dit verder -'

De vrouw rolde op haar zij.

'Jezus!' Bob sprong achteruit en drukte zich tegen zijn bus.

De vrouw hield haar ogen gesloten, maar haar borst bewoog, alsof ze oppervlakkig ademhaalde.

'Ze leeft nog.'

'Bedankt, Bob. Dat... Dat is goed nieuws.'

Bobs hart ging wild tekeer terwijl hij voorzichtig naar de vrouw toe liep. 'Gaat het, meisje?'

Ze reageerde niet.

'Ik heb me vergist, ik had niet naar de politie moeten vragen. Jullie moeten een ziekenwagen sturen, nu meteen.'

'Ze zijn allebei onderweg, Bob.'

Het meisje deed haar ogen open en draaide haar hoofd om naar Bob. Ze keek hem met een wilde, verloren blik aan. Misschien door de drugs, maar misschien ook niet. Misschien door iets anders.

‘Het komt allemaal goed.’ Bob stak zijn vrije hand naar haar uit en glimlachte. ‘Ik ben Bob. Hoe heet jij?’

Haar vingers bewogen en ze greep het bed van onkruid waarop ze lag stevig vast. Ze kneep de brandnetels en zuring bijna fijn, alsof ze probeerde op te staan maar de kracht niet had.

Bob kwam een stapje dichterbij en probeerde nog breder te glimlachen. ‘Hé, rustig maar.’

‘Sir, ik raad u aan om –’

Ze begon snel met haar ogen te knippen, kneep ze samen toen ze Bob zag en liet een harde, lage kreun ontsnappen. Een tijdje geleden had een wilde kat een nestje gekregen onder de vlonder in Bobs tuin. Die had net zo’n geluid gemaakt toen de vrouw van de Dierenbescherming haar kleintjes wilde meenemen.

Hij zette nog een stap, en de vrouw begon te gillen.

TWEE

[CORCORAN, 11.55]

Brigadier Aidan Corcoran schoof op en neer op de passagiersstoel en probeerde een makkelijke houding te vinden terwijl ze met een rotgang over de landweg stoven. Hij strekte zijn benen uit onder het dashboard. Hij had kramp in zijn rechterheup, niet ondraaglijk, maar –

Er knakte iets en hij zuchtte zacht, bijna hijgend van opluchting.

Inspecteur Alana Thompson reed als een idioot, en terwijl de Volvo over de brug denderde knarste er iets van metaal onder de wielen. Het cricketveld en de parkeerplaats schoven in een waas voorbij, en toen ze uitweek om een fietser in te halen pakte ze de berm even mee. Een treurwilg streefde de voorruit teder met zijn blaadjes.

Corcoran keek verwijtend opzij. ‘*Ma’am*, kan het wat minder?’

‘Hou op met dat “*ma’am*”, brigadier. Je werkt niet meer in Londen.’ Thompson sloeg af en draaide een weg op. Die leek op de plek waar ze moesten zijn, maar hier in de rimboe wist je het nooit zeker. Ze scheurde door een stadje dat niet zou misstaan op een ansichtkaart. Er was zo’n typische plattelandspub en een wirwar van stenen cottages, waarvan een paar met een rieten dak. Het aantal huizen dunde geleidelijk uit, op de manier die zo kenmerkend was voor het midden van Engeland, alsof het dorp niet veel zin had om zich gewonnen te geven terwijl het langzaam overging in het

platteland. Een parkeerplaats aan de rechterkant van de weg leek nergens bij te horen; er hing alleen een bord met de waarschuwing dat de weg enkelbaans werd en dat er geen ruimte was om in te halen. Aan twee kanten stonden keurige leistenen muurtjes.

Thompson zette de auto met piepende banden en een harde schok stil.

Een jonge vent in uniform leunde met een klembord in zijn handen tegen de muur. De weg achter hem was afgezet met een halve rol politietape, die wapperde in de wind. Hij kwam met enthousiaste passen aanlopen.

Thompson liet het raam zakken en stak haar legitimatie naar buiten. 'Is dat echt nodig, agent?'

De agent ging stijf rechtop staan, alsof hij bij de koningin op bezoek was. 'Sorry, ma'am, maar ik dacht dat we misschien forensisch onderzoek moesten doen.'

Ze draaide de sleutel om en de motor sloeg ratelend af. 'Is ze dood?'

'Nee, ma'am, maar –'

'Schei uit met dat "ma'am". Zeg maar Alana.' Thompson stapte uit en gooide het portier hard achter zich dicht.

Corcoran liet zijn autogordel zachtjes omhooglijden en stapte uit. Hij nam rustig de tijd om de situatie in zich op te nemen.

Verderop stond een ambulance met knipperende zwaailichten in het felle zonlicht. Twee andere agenten stonden te kletsen met een in het groen geklede verpleger. In de verte sloot een vrouwelijke agent de weg vanaf de andere kant af.

Thompson propte haar handen in haar zakken. 'Enig idee wie ze is?'

'Nee, nog niet. Een of andere kerel heeft haar gevonden, spiernaakt. Ik heb de omgeving doorzocht, maar geen kleren, geen telefoon, geen portemonnee, niks.'

'En waarom ben je opgehouden met zoeken?'

‘Uw collega zei dat ik het hier moest overnemen.’ Hij wees naar de vrouwelijke agent in burger die ergens halverwege de weg stond.

Corcoran herkende haar niet, maar dat wilde niet veel zeggen. Ze stond met een rood aangelopen man bij een busje en nam hem een verklaring af. Hij droeg een overall en was behoorlijk stevig gebouwd, zoals zoveel mannen hier. Vast van de boerderij. Rode wangen, een drinker dus. Bier, aan die buik te zien.

De agent knikte in de richting van de man: ‘Hij heeft haar gevonden. Bob Rutherford. Ik heb een praatje met hem gemaakt, saai gast, kwam niet veel uit.’ Hij grijnsde naar Corcoran en krabde in zijn nek. ‘Volgens hem reed er vlak voordat hij haar vond een SUV met hoge snelheid voorbij. Hij ging erachteraan, maar toen hij haar zag liggen is hij gestopt. Het kan een Volkswagen of een Vauxhall zijn geweest. Zwart, misschien donkergrijs.’

Corcoran nam Bob, die nog steeds bezig was met zijn verklaring, onderzoekend op. Hij had het telefoontje naar het noodnummer onderweg al beluisterd en nadat hij straks de verklaring had gelezen zou hij wel bepalen wat hij ervan vond. Als die vent echt zo saai was, dan zou hij zijn verhaal gewoon herhalen, en bij iedere nieuwe versie zou zijn rol in het mysterie groter worden.

Corcoran gaf de agent een samenzweerderig knikje. ‘Bedankt voor de info.’ Hij scande de directe omgeving. Geen bandensporen, geen voetstappen, niet eens de afdruk van een menselijk lichaam. Gewoon een heleboel onkruid onder een struik. ‘Doe me een lol en geef door dat die SUV is gezien.’

‘Begrepen.’

Thompson tikte de agent op zijn arm. ‘Bel de centrale en zeg dat ik wil dat er een forensisch team komt, oké?’

Hij knikte nerveus en tikte op zijn portofoon. ‘Goed, ma’am.’

Thompson werkte zich nogal lomp onder het lint door. Ze liep met kromme schouders en gebogen hoofd de bochtige weg af en scande het wegdek met haar kraalooigjes.

Het kostte Corcoran moeite om haar bij te houden. ‘Alana, wacht even.’

Ze stond stil en keek verstoord om. ‘Weet je, dat klinkt gewoon raar.’

‘Zal ik dan maar gewoon “ma’am” zeggen?’

‘Nee, ik schijn aan een betere verstandhouding met mijn ondergeschikten te moeten werken, dus we houden het op Alana.’ Thompson ging wat langzamer lopen toen ze de ambulance naderden. De motor draaide nog. Twee agenten lieten haar door naar de ambulancemedewerker. ‘Waar is ze?’

De verpleger was net de oprijplaten aan het inklappen. NEIL HART stond er op zijn uniform. Hij wees met zijn duim naar de ambulance. ‘Daarbinnen.’

‘Uit de weg.’ Thompson duwde hem zachtjes opzij.

Binnen hurkte Neils collega met een grote zilverkleurige deken naast een brancard. ‘Vooruit, kun je –’

‘Nee.’ De stem van de vrouw was zwak, maar ze kreeg het toch voor elkaar om te schreeuwen. ‘Nee!’

De verpleger luisterde niet en wikkelde haar in de deken. Ze lag op haar rug op de brancard, met opgetrokken benen. Haar hoofd stak uit een gat in het zilver naar buiten, en ze keek met een wilde blik en open mond om zich heen, alsof ze pijn had. Haar krullen waren als slechte dreadlocks aan elkaar gekoekt, en haar gezicht was bleek, bijna wit, met een blauwige gloed. Ze was graatmager: geen spoor van vet of spieren op de botten van haar gezicht.

De verpleger sloeg een wollen deken om haar schouders. Ze leek zich niet meer te verzetten.

Corcoran keek om en glimlachte naar Neil. ‘Denk je dat we haar even kunnen spreken?’

‘Ze moet echt naar het ziekenhuis.’ Hij schudde beslist zijn hoofd. ‘Ze is zwaar ondervoed, dus we moeten haar stabiliseren. Met die deken krijgen we haar lichaamstemperatuur omhoog,

maar er is een grens aan wat we hier kunnen doen. Ik heb al gebeld, en ze maken een kamer voor haar in orde.'

'Het Radcliffe?'

'Ik ben bang van wel.' Neil keek op zijn horloge. 'Het verkeer rond Oxford is altijd een nachtmerrie, en het is nooit erger dan om deze tijd.'

'Ik zal kijken wat ik kan doen om te zorgen dat jullie door kunnen rijden.' Thompson pakte haar mobiel en liep weg.

'Het was nog een geluk dat we hier zo snel konden zijn. We waren onderweg naar een valse melding in Witney. Dit is voor het eerst dat dat goed uitpakt.' Neil schudde zijn hoofd. 'Als we iets later waren gekomen, had ze het niet gered.'

Corcoran wierp nog een blik op de vrouw, die onbeheerst lag te rillen nu haar lichaam begon op te warmen. Raar hoe dat werkte.

'Junkies in Oxfordshire!' Een stukje verderop stond de metselaar met grote armgebaren te schreeuwen. 'Je vraagt je toch af waar het heen moet met de wereld?'

Corcoran dacht daar wat dieper over na. Een heroïneverslaafde met een flinke schuld, misschien een prostituee. Meegenomen naar het platteland en daar vrijgelaten, in leven gehouden om een boodschap over te brengen aan de andere straathoertjes. Niet vermoord, omdat ze die schuld nog moest terugbetalen.

Of zat hij met zijn hoofd nog in Londen? Hier in Oxfordshire hadden ze ook hun problemen, maar dit?

Hij keek vragend naar Neil. 'Zijn er aanwijzingen dat ze drugs gebruikt?'

'Je bedoelt heroïne?' De verpleger stopte met wat hij aan het doen was. 'Geen sporen op haar armen.' Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek de ambulance in. 'Maar haar enkels...'

'Litttekens van injectienaalden?'

'Nee.' Neil klakte met zijn tong. 'Maar de huid is flink geschaafd, alsof ze vastgebonden heeft gezeten. En dan niet zoals wanneer je

vriendje jarig is geweest, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Hij knipoogde dubbelzinnig.

Corcoran zette de feiten op een rijtje.

Aanwijzingen dat ze vastgebonden was, uitgehongerd, in paniek, maar te verzwakt om zich zelfs maar tegen een vriendelijke ambulancebroeder te verzetten als die haar in een deken wilde rollen.

Wat betekende dat? Was ze ontvoerd? Langdurig gevangengehouden? Zijn wraak-op-een-heroïnehoertje-theorie leek opeens een stuk minder waarschijnlijk. En dan bleef er weinig over.

Hij keek de verpleger doordringend aan. ‘Ik moet met haar praten.’

‘En wij moeten gaan.’

‘Iemand heeft dit met haar uitgehaald, en ik moet die persoon vinden. Bovendien zijn jullie nog niet klaar met inpakken. Een halve minuut, meer vraag ik niet.’

Neil knikte. ‘Geen seconde langer.’

‘Bedankt.’ Corcoran glimlachte en klom onder protest van zijn heup in de ambulance.

De andere verpleger was nog bezig met het slachtoffer. Hij sloeg een tweede wollen deken om haar benen en middel.

De vrouw lag op haar rug en keek om zich heen. Haar blik bleef overal hangen, behalve bij Corcoran. Half krankzinnig, uitgehongerd en doodziek.

Corcorans theorie dat ze gevangen was gehouden leek steeds waarschijnlijker. Hij glimlachte naar de vrouw en wachtte tot ze oogcontact zou maken. Niet zomaar een blik, maar haar volle aandacht.

Zo, ja. Hij glimlachte weer. ‘Ik ben Aidan. Ik werk voor de recherche. Ik wil uitzoeken wie dit gedaan heeft.’

Haar blauwe ogen vulden zich met tranen.

‘Zullen we met je naam beginnen?’ Maar hij was haar kwijt. Ze

kantelde haar hoofd langzaam achterover en bleef zo liggen, starend naar het dak van de ambulance. Raspende ademhaling, uitgezette neusvleugels.

De tweede verpleger pakte Corcorans arm. 'Ik ga haar aan het infuus leggen, dus kunt u...'

Corcoran stapte achteruit en liet hem zijn werk doen.

Het gehijg van de vrouw ging over in vier ritmische klanken, alsof ze een instrument bespeelde.

Eén. Twee. Drie. Vier.

Sa. Rah. Lang. Ton.

Sarah Langton.

Corcoran hurkte neer en keek haar aan. 'Sarah Langton?'

Ze knikte. Nauwelijks merkbaar, maar beslist een knikje.

'Bedankt, Sarah. Je bent in goede handen, oké?' Corcoran sprong op het asfalt. De deur sloeg achter hem dicht, maar Thompson trok hem weer open. Een agent in uniform stond naast haar te dralen.

De verpleger riep geïrriteerd: 'We moeten -'

'Ik wil dat ze een *rape kit* krijgt.' Ze duwde de agent in de richting van de deur. 'En hij blijft bij haar in de ambulance, zodat het bewijsmateriaal niet gecompromitteerd raakt. Begrepen?'

'Oké dan.' De verpleger hielp de agent de ambulance in en sloeg de deur voor haar neus dicht.

Thompson trok een gezicht tegen Corcoran. 'Serieus, Aidan, soms zou je denken dat we niet aan dezelfde kant staan.'

De ambulance vertrok met loeiende sirenes. Wat verderop maakten de agenten snel het lint los zodat de wagen erdoor kon.

Corcoran zocht in zijn zak naar zijn radio en drukte hem tegen zijn oor.

'Meldkamer, over.'

'Dit is brigadier Aidan Corcoran. Ik wil dat jullie ene Sarah Langton voor me natrekken. Witte vrouw, halverwege de twintig, over.'

‘Heb je een adres?’

Corcoran klemde zijn kaken op elkaar. ‘Helaas niet.’

‘Momentje.’

Corcoran wachtte af. De wind droeg een zoete geur met zich mee.

‘Oké, ik heb iemand gevonden. Sarah Kimberley Langton, zesentwintig jaar. Zes weken geleden in Cambridge als vermist opgegeven.’

DRIE

[12.40]

‘Schiet op, schiet op.’ Inspecteur Thompson jakkerde over de rotonde, bijna bumper aan bumper met de ambulance. ‘Waar wachten we op?’

Corcoran keek naar het ziekenhuis. Op de hele wereld was er geen gebouw te vinden dat minder paste bij Oxford. Acht of negen verdiepingen van jarenzestigbeton en glas vingen de middagzon; het leek uit een heel andere wereld te komen dan de oude faculteitsgebouwen, de zogenoemde *colleges*, een stukje verderop aan de weg. ‘Ga nou niet toeteren.’

‘Ik maak zelf wel uit of ik toeter.’ Thompson stopte voor de volgende rotonde, waar ze het steeds weer leken te verliezen van het verkeer dat van rechts kwam. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze hem aan. ‘Weet je al meer?’

‘Ik heb de rechercheur die het onderzoek in Cambridge leidt te pakken gekregen.’ Hij wees naar het ziekenhuis. ‘Hij komt hierheen.’

‘En over haar?’

Corcoran liet haar zijn smartphone zien. Op het scherm stond een foto uit Sarahs politiedossier. Ze zag er gelukkig uit, licht gebruid en met volle wangen. ‘Herken jij hier de vrouw uit de ziekenwagen in?’

Thompson pakte de telefoon en bestudeerde de foto zorgvuldig. ‘Zou iedereen kunnen zijn.’ Ze gaf de telefoon terug, reed dwars

over de rotonde de parkeerplaats van het ziekenhuis op en zette de wagen zonder aarzelen op een parkeerplek voor gehandicapten. ‘Als ik een paar pondjes kwijtraak, zou ik het zelf kunnen zijn.’

‘Inderdaad, en daarom heb ik onze vriend uit Cambridgeshire gevraagd om haar echtgenoot mee te nemen. Hij kan bevestigen dat die vrouw inderdaad Sarah Langton is, en dat we niet iemand anders hebben gevonden.’ Corcoran staaarde naar het gezicht van de vrouw en tikte op zijn telefoon om weer naar het dossier te gaan. ‘Ze is in Cambridge als vermist opgegeven, en zes weken later ligt ze in Oxfordshire in een greppel, dik twee uur rijden verderop. Een heel eind om iemand te vervoeren.’

Thompson deed de deur open. ‘Heb je ideeën?’

‘Te veel, en er zit er niet één bij waar ik niet kotsmisselijk van word.’

[12.57]

‘Inspecteur?’ Ze werden bij de receptie van de spoedeisende hulp opgevangen door een vrouwelijke arts. Ze was van gemiddelde lengte en had grijs haar en een gezicht vol rimpeltjes, die dieper werden toen ze hartelijk glimlachte. ‘Dokter Tamar Yadin. Kan ik u even spreken?’

Thompson wees met haar duim naar Corcoran. ‘Is het goed als dit wonderkind erbij is?’

‘Geen probleem.’ Ze liepen achter dokter Yadin aan door de wachtkamer van de spoedeisende hulp, een naargeestige hel. De zes rijen tegenover elkaar geplaatste stoelen zaten bijna helemaal vol met gewonden die nog mobiel waren en familieleden van de zieken en stervenden.

Yadin stopte bij een deur en hield die voor hen open. Thompson gaf Corcoran niet de kans om haar voor te laten gaan, dus hij gaf aan dat Yadin naar binnen moest gaan en volgde haar.

Ze stonden in een kast. De planken aan de muren waren gevuld met schoonmaakspullen en medische voorraden. In een emmer hing een zwabber, die stonk naar heftige chemicaliën en nog veel ergere dingen.

‘Sorry, we hebben te weinig ruimte vandaag, dus ik zal het kort houden.’ Dokter Yadin leunde tegen de deur en sloeg haar armen over elkaar. ‘Op dit moment dienen we Sarah vocht toe. Dat is de eerste prioriteit. Ze is nog net niet zo ver uitgedroogd dat het kritiek wordt, dus –’

‘Hoe?’

Yadin keek Thompson aan en zuchtte. ‘Met een infuus, een zoutoplossing met vijf procent glucose. We zorgen dat ze weer wat voedingsstoffen binnenkrijgt en vullen de oplossing aan met vitamines om haar elektrolyten weer op peil te brengen. Ze krijgt kalium om hartproblemen te voorkomen. De komende vierentwintig uur is het hervoedingssyndroom het grootste gevaar. Het lichaam genereert glycogeen, proteïne en vet, en dat gaat ten koste van het bloed. We moeten haar toestand dus continu in de gaten houden en microaanpassingen doen.’ Ze klemde haar kaken op elkaar. ‘Een waarschuwing vooraf: dit wordt een langdurige toestand. Het kan dagen, misschien zelfs weken duren voordat we een prognose hebben.’

Thompson rolde met haar ogen. ‘Bedoelt u dat we haar niet kunnen spreken?’

‘Jullie mogen het best proberen. Ik zal jullie niet tegenhouden, dat weten jullie, maar ze is enorm verzwakt. Op dit moment zou de juiste zorg voor ons allemaal de hoogste prioriteit moeten hebben.’

‘De toestand waarin ze verkeert, noem je dat ondervoeding?’

‘Absoluut.’ Yadin keek op de tablet die ze in haar elleboogholte geklemd hield. ‘Sarah heeft alle symptomen: huiduitslag, haaruitval, zweren, bloedend tandvlees, krampen. Ze is zo zwak als een pasgeboren poesje.’ Ze keek op van het scherm. ‘Ik heb vaker

te maken gehad met eetstoornissen bij volwassen patiënten, en...'
Haar gezicht betrok.

Thompson gunde haar een paar seconden. 'Conclusie, dokter?'

'Zoals ik al zei, dit gaat eerder dagen of weken duren dan uren.
Sorry. En dan ga ik er voor het gemak van uit dat ze het haalt.'

[14.38]

Er werd op de deur van de kast geklopt.

Thompson deed open en loerde naar buiten voor ze de deur helemaal opengooide. 'Welkom in onze grot.'

Een logge reus dook onder de deurpost door. Begin veertig, kaal, goedkoop pak dat treurig afhing van zijn brede schouders. Hij stak een hand uit naar Corcoran. 'Rechercheur Will Butcher, politie van Cambridgeshire. Hebben wij elkaar telefonisch gesproken?'

'Dat is snel.' Corcoran schudde zijn hand en maakte een gebaar naar zijn baas. 'Dit is inspecteur Alana Thompson.'

Thompson hield haar handen in haar zakken. 'Heb je de echtgenoot bij je?'

'Ja.' Butcher wees met zijn duim naar achteren. 'Hij wacht buiten. Grappig hoe het kan lopen...'

'Ik zie niet wat hier grappig aan is.' Thompson deed de deur open en liep langs hem heen.

'Waar heeft zij last van?' vroeg Butcher met een boze blik terwijl de deur dichtsloeg. 'Probeer zelf maar eens honderdvijftig te rijden op die weg, met een burger op de achterbank.'

'Zo doet ze tegen iedereen. Vat het niet persoonlijk op.'

Butcher kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ik heb Sarahs ouders nog niet te pakken gekregen, maar ik heb ze allebei een bericht gestuurd en de voicemail ingesproken.' Hij wreef over zijn bleke lippen. 'Is het honderd procent zeker dat het Sarah is?'

'Dat willen wij ook graag weten.'

[14.50]

Christopher Langton stond in een andere deuropening nerveus met zijn vingers te friemelen terwijl hij naar dokter Yadin luisterde. Haar woorden leken niet binnen te komen. Hij was van gemiddelde lengte en had bruin haar dat je niet donker of licht kon noemen. Hij was slank, alsof hij vaak hardliep. Geen onderscheidende kenmerken. Het zou een nachtmerrie zijn om die vent terug te vinden als hij ooit vermist raakte. De man leek gebroken, uitgeput door zorgen die al lang waren overgegaan in verdriet. Diepe kringen onder zijn ogen en een lege blik, waarin nu weer een sprankje hoop opleefde. Hij knikte en volgde dokter Yadin naar een kamer. Op het whiteboard bij de deur stond Sarah Langtons naam.

Het glas in het raam besloeg door Butchers adem. ‘Wat ziet ze eruit...’

Sarah lag op bed. Ze sliep nu, en haar gezicht had iets hards, waardoor ze zelfs nog ouder leek dan toen ze langs de weg werd gevonden.

De echtgenoot stond over haar heen gebogen, stil als een standbeeld. Even later hurkte hij neer en hij kneep zijn ogen, die glansden van de tranen, half dicht. Hij zei iets en stak zijn hand uit naar Sarah.

Dokter Yadin pakte zijn pols en fluisterde iets in zijn oor.

Langton sloeg zijn hand voor zijn gezicht en knikte vaag. Wrijvend in zijn ogen liep hij de gang weer op. ‘Ze is het. Dat is mijn Sarah.’ Hij ademde zwaar en snel en maakte een geluid dat half zucht, half kreun was. Het stadium van de opluchting was nog niet aangebroken en hij had nog weken van zorgen voor de boeg, maar de totale wanhoop was voorbij. ‘Ze is zoveel afgevallen, ik herkende haar nauwelijks. Niet te bevatten dat iemand haar dit heeft aangedaan.’

Dokter Yadin nam hem mee.

Thompson ging tussen Corcoran en Butcher in staan. ‘Kerels, ik wil dat jullie hem ondervragen terwijl ik de bovenbazen bijpraat.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Twee politiekorpsen... Dat wordt lachen.’